

Inzamelingsactie

Universidade Católica de Moçambique

Cycloon Idai heeft een ravage veroorzaakt op de Katholieke Universiteit van Mozambique, zie ook pagina 10. English version page 5 Foto: Flickr, Denis Onyodi

UM start inzamelingsactie voor Mozambikaanse universiteit

Drie faculteitsgebouwen zijn totaal vernield, net als het bijbehorende ziekenhuisje en de opleidingskliniek. De cycloon Idai die op donderdag 14 maart in de stad Beira, Mozambique, aan land kwam, heeft een groot deel van de Universidade Católica de Moçambique (UCM) vernield. De Universiteit Maastricht, die nauwe banden onderhoudt met de UCM, start een inzamelingsactie.

Metershoge vloedgolven, rivieren die buiten hun oevers traden en een modderzee van meer dan 3000 vierkante kilometer. De cycloon Idai laat een spoor van ellende achter in Mozambique, maar ook in Malawi en Zimbabwe. Het aantal doden - men vreest voor duizenden - loopt nog steeds op, er is een tekort aan voedsel, drinkwater, medicijnen, eigenlijk alles. Er zijn al uitbraken van cholera en malaria.

De havenstad Beira, de tweede stad van Mozambique met ruim een half miljoen inwoners, werd zwaar getroffen. Geraldine Beaujean, directeur van SHE Collaborates (School of Health Professions Education), was op woensdag 13 maart in Beira voor een afspraak op het hoofdkantoor van de UCM. "Wij werken al sinds

de jaren negentig samen met deze universiteit die faculteiten heeft in verschillende Mozambikaanse steden. Wij hebben daar geholpen met de oprichting van de medische faculteit, hebben samen het ziekenhuisje gebouwd, een generatie artsen opgeleid. Ik was er voor een gezondheidsvoorlichtingsproject over seksualiteit, samen met Miriam Groenhof, een collega van het Aidsfonds."

Zij maakte de cycloon mee, zag de ravage en vindt "dat wij als universiteit onze verantwoordelijkheid moeten nemen. Wij moeten de UCM meehelpen om letterlijk weer alles op te bouwen." Daarom start de Universiteit Maastricht een inzamelingsactie voor de opbouw van de UCM in Beira. Iedereen kan een bedrag over maken op een speciaal geopende rekening. Beaujean: "Zo weten we dat het geld bij de universiteit terecht komt en goed gebruikt zal worden."

Riki Janssen

IBAN: NL21 INGB 0653 6632 42
ovv 'Zorg voor Beira' of 'Care for Beira'

Zie pagina 10 voor het ooggetuigenverslag
See page 5 for the English version

nl

P5 Storyline

Story-Line event about Europe: "Europeans are not the central force behind history anymore"

P8-9 Op reis naar Kabul Alles voor de wetenschap

P11 Een nieuw proefdiercentrum voor de UM?

Prof. Pim Martens vindt het onbegrijpelijk

Erasmus programme can be completed in case of hard Brexit

Students and lecturers - including British ones - who are on an exchange visit with an Erasmus grant, need not worry about their study or work placement in the event of a hard Brexit. They will be allowed to complete it.

Participants of the Erasmus+ programme must not suffer from the effects of a hard Brexit, in which case the British leave the European Union without a deal, the European Commission stated in January. Its proposal was that everyone who had embarked upon an exchange visit with an Erasmus grant before the withdrawal date, should be allowed to complete it without disruption and maintain his or her credits. After the European Parliament had agreed, the European Council followed this week.

At the moment, 14 thousand students and lecturers from the 27 member states participate in an Erasmus+ programme in the United Kingdom and there are 7 thousand British students on an exchange visit in Europe. It was previously feared

that with a no deal Brexit, their exchange visit would have to be cut short, but now this concern has been removed.

For the current British degree students, those who are not here on an exchange visit, nothing will change. But those who come to the Netherlands after a hard Brexit will be regarded as citizens from outside the European Economic Area. In that case they will have to pay the higher institutional tuition fees and will not receive student grants. In the previous academic year, 3,109 British students studied at Dutch universities and universities of applied sciences.

This week, the British Parliament will probably vote for the third time on the withdrawal agreement that Prime Minister May reached with the European Union. If it is accepted, Brexit will be a fact on 22 May. If not, Theresa May has until 12 April to come up with an alternative plan. Should that fail too, the United Kingdom will leave the EU without a deal.

eng

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek.

Slachtoffer ontgroening geschorst door KU Leuven

Een student die de ontgroening van de Leuvense studentenvereniging Reuzegom overleefde, wordt nu door de Katholieke Universiteit Leuven geschorst tot het einde van het academiejaar. Dat melden verschillende Belgische media. De vader van de student begrijpt er niks van. "Het is alsof mijn zoon voor de tweede keer slachtoffer wordt", zegt hij in *De Morgen*.

"Die vereniging bestaat al decennia en de universiteit weet al jaren dat de dopen geen brave danspartijen zijn. We zullen zeker in beroep gaan tegen de beslissing van de tuchtraad."

Bij de 'doop' van de nieuwelingen, eind december, kwam een twintigjarige ingenieursstudent om het leven. Twee andere 'schachten' (Vlaams voor kandidaat-leden) raakten onwel en werden naar het ziekenhuis gebracht. Oorzaak: zoutvergiftiging door de enorme hoeveelheid vissaus die ze hadden moeten drinken. De geschorste student heeft volgens de vicerector "tijdens geen enkele fase van de tuchtprocedure, en dit in tegenstelling tot andere studenten, afstand genomen van het fatale doopritueel van Reuzegom. Hij bleef dit integendeel verdedigen", verklaart de vicerector in een bericht op de website van de KU Leuven. "Er kon niet anders dan worden vastgesteld dat hij handelde in strijd met het tuchtreglement."

Er blijven wel wat vragen. Waarom verdedigt een slachtoffer een dodelijk gebleken ontgroeningsritueel? Maar ook: waarom eist de universiteit dat een slachtoffer dat ritueel veroordeelt? De Leuvense universitaire 'nieuwsdienst' wil er verder niet op ingaan. In de reactie op de website staan alle antwoorden, meldt een medewerker. Niet dus.

SPLINTERS

Veilig, maar illegaal op de fiets

Voor een kleine 25 euro na een dronken avond zonder kleerscheuren en met alle tandjes thuiskomen. Voor menig student

lijken de fietszijkwielletjes van stichting TeamAlert een uitkomst.

De stichting zag dat veel studenten in Utrecht dronken op de fiets stappen na een avondje in de kroeg, vertellen zij aan het Hoger Onderwijs Persbureau (HOP). Een gat in de markt, moeten ze gedacht hebben. Een taxi nemen is het veiligste alternatief, maar dat is een illusie, aldus de woordvoerder van de stichting. Voor een stevige stapper lopen de taxikosten snel op, terwijl de *Drunk Wheels* eenmaal 24,95 euro kosten.

Een taxi is overigens niet alleen het veiligste alternatief, ook het legaalste. Dronken fietsen, ook met zijkwielletjes, is volgens de wet namelijk verboden. TeamAlert testte de zijkwielletjes onder 122 jongeren en concludeerde dat er minder geslingerd wordt en dat de kwielletjes een veilig gevoel geven. Maar zijn zijkwielletjes niet een beetje kinderachtig, vroeg het HOP zich af. TeamAlert verwacht dat studenten het juist grappig zullen vinden.

Twitterstormpje

"Met een investering in achterhaalde en onethische methoden bevestigt @MaastrichtU het stereotype dat Limburgers achterlopen!" Dat twitterde Roos Vonk, hoogleraar sociale psychologie in Nijmegen, afgelopen zondag. Ze refereerde hierbij aan het nieuwe proefdieren centrum dat de Universiteit Maastricht in 2021 wil openen.

De reacties kwamen onmiddellijk

binnen, zowel van tegenstanders van dierproeven als trotse Limburgers. Rector Rianne Letschert noemde Vonk's opmerking over Limburgers "onnodig en de discussie onwaardig". Vonk antwoordde enigszins verschrikt: "Ik woon zelf in Limburg; geen kwaad woord over Limburgers!" Om te vervolgen: "Ik zei alleen dat dit het stereotype bevestigt. Inmiddels weet ik dat @MaastrichtU bij de bouw al rekening ermee houdt dat het proefdierlab op den duur een proefdier-vrij innovatielab kan worden. Dus niet zo achterhaald als ik dacht, wel onethisch (vind ik). Echt modern zou natuurlijk

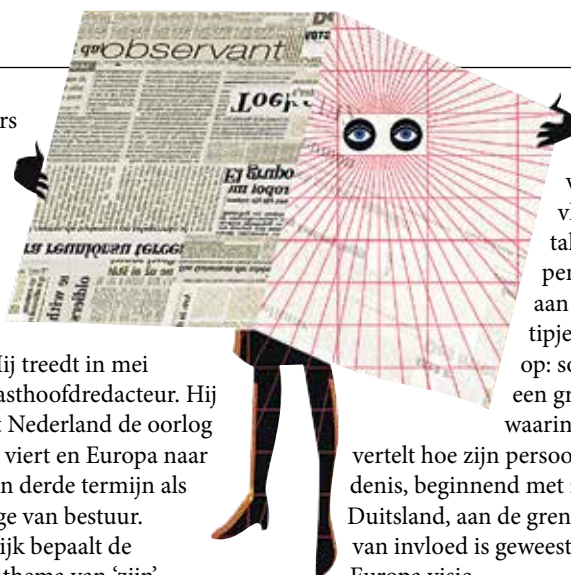
zijn als Maastricht vooroploopt en een biomedisch proefdier-vrij onderzoekslab bouwt. Zou u daarover in gesprek willen? Ook met @Proefdier-vrij?"

Proefdier-vrij is een stichting die zich inzet voor een proefdier-vrije toekomst. Die zien een gesprek zitten, al zijn ze positiever dan Vonk. Ze tweeten: "Super dat er nu alvast wordt voorgesorteerd op een proefdier-vrije toekomst. Zo voorkom je dat de investering in dit gebouw een remmende werking heeft op de transitie naar proefdier-vrij onderzoek. Een gesprek over de proefdier-vrije mogelijkheden staan wij zeker open voor."

Hoog bezoek

Iedere maandagochtend hebben we een redactievergadering. We evalueren het laatste nummer (wat was goed, wat niet, waar staan de eeuwige - grrr - tikfoutjes, welke foto springt eruit en is de voorpagina aantrekkelijk genoeg) en nemen het komend nummer door. Dat duurt meestal anderhalf tot twee uur. Lang ja, maar iedere poging tot extra vaart, sneuvelt door onderlinge discussies: over een artikel, een nieuw onderwerp, of het (laatste) nieuws, zoals deze keer de beschuldigingen van verkiezingswinnaar Thierry Baudet aan het adres van universiteiten, bestuurders, journalisten, en de architectuur. Zij ondermijnen in zijn ogen alles wat de Nederlandse en de Europese cultuur ooit zo mooi en krachtig maakte. Toch maakten we deze maandag (relatieve)

haast. We kregen immers om 11.00 uur hoog bezoek: collegevoorzitter Martin Paul schoof aan. Het was zijn eerste keer, en nee, hij kwam niet om *Observant* de duimschroeven aan te draaien. Verre van. Hij treedt in mei (*Observant* 33) op als gashoofdredacteur. Hij begint, in de maand dat Nederland de oorlog herdenkt en de vrijheid viert en Europa naar de stembus gaat, aan zijn derde termijn als voorzitter van het college van bestuur. Zoals te doen gebruikelijk bepaalt de gashoofdredacteur het thema van 'zijn' nummer. Dat wordt, niet geheel onverwacht voor wie de voorzitter kent, Europa. Een greep uit de vragen die links- of rechtsom aan bod zullen komen: waarom is de Europese Unie belangrijk? Wat kunnen studenten van Europa verwachten? Wat kunnen we leren van de geschiedenis van Europa sinds de Tweede

Wereldoorlog? De bespreking verliep uiterst vlot. Er kwamen tal van onderwerpen voor artikelen aan bod. Ik licht een tipje van de sluier op: sowieso komt er een groot interview waarin Martin Paul

vertelt hoe zijn persoonlijke geschiedenis, beginnend met zijn jeugd in Duitsland, aan de grens met Frankrijk, van invloed is geweest op zijn pro-Europa visie.

We waren het al snel eens dat er in het nummer ook ruimte moet zijn voor tegengeluiden. Het zou mooi zijn om een eurocriticus aan het woord te laten. Liefst een UMer. Maar bestaan die? En als ze al aan de UM rondlopen, durven ze daarvoor uit te komen? Of zoeken we

iemand van buiten? De naam van Ruud Burlet viel, lijsttrekker in Limburg van Forum voor Democratie. Maar ook die van FvD-Kamerlid en Maastrichtse Fries, Theo Hiddema, en de Leidse hoogleraar Paul Cliteur. De laatste riep deze week nog een hoop weerstand op in Groningen. Daar zijn filosofiestudenten en -medewerkers verbolgen omdat deze rechtsgeleerde en filosoof een van de sprekers is op de Nacht van de Filosofie op 5 april. Hem een podium geven, zou gelijk staan aan het ondersteunen van zijn controversiële standpunten, klinkt het daar. Gelukkig vinden anderen dat er aan een universiteit juist ruimte moet zijn voor controversiële meningen, zolang hierover maar kritisch gedebatteerd kan worden. *I couldn't agree more.*

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie. Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Vijf Utrechtse studentenverenigingen dreigen subsidie kwijt te raken

Vijf Utrechtse studentenverenigingen dreigen vanaf volgend collegejaar hun bestuursbeurzen van de Hogeschool Utrecht en de universiteit kwijt te raken. Ze hebben te weinig leden die verbonden zijn aan één van de twee instellingen, schrijft DUB, de nieuwssite van de Universiteit Utrecht. Ze krijgen tot oktober de tijd om daar verandering in te brengen.

Meer dan 20 procent van de leden van de Utrechtsche Vrouwelijke Studenten Vereniging (UVSV), het Utrechtsch Studenten Corps (USC), gezelligheidsvereniging Biton, de studentenwielrenvereniging (De Domrenner) en de studentenbasketbalclub (SBU) studeert niet (meer) aan een van de twee instellingen. Daarmee voldoen ze niet aan de regels en kan hun

subsidie worden ingetrokken. Toch hebben de colleges van bestuur besloten een uitzondering te maken. Ze vinden het belangrijk dat er een divers aanbod van verenigingen blijft bestaan, aldus DUB. "Als de clubs voor 1 oktober alsnog kunnen aantonen dat minimaal 80 procent van hun leden student aan de HU of UU is, dan behouden ze een deel van hun bestuursbeurzen."

Uit een interview met de ab actis van UVSV blijkt dat het een "verrassing" was; ze hadden helemaal niet in de gaten dat ze niet aan de regels zouden voldoen. Waarschijnlijk speelt de ligging van Utrecht een grote rol. In de stad blijven wonen terwijl er een master in Amsterdam wordt gevolgd, is prima te doen. Belangrijke vraag: hoe gaan ze ervoor zorgen dat het per-

centage leden dat studeert aan de hogeschool of universiteit omhoog gaat? "Je wilt niet aan je huidige leden vragen om hun lidmaatschap op te zeggen", vertelt de ab actis van UVSV tegen DUB.

In Maastricht kreeg Tragos vorig jaar een waarschuwing (die ook weer werd ingetrokken) omdat de vereniging de ook hier gehanteerde 80-procent-regel net niet had gehaald. Het verschil was een paar tienden van een procent. Dat was voor Pascal Breuls, directeur van het studentenservicecentrum, reden om soepel te zijn. Overigens moet die 80 procent studeren aan de UM. Een opleiding aan de Hogeschool Zuyd telt niet mee.

Wendy Degens, DUB

ETpathfinder: 14,5 miljoen

Na de eerste vier miljoen vorig jaar heeft het project ETpathfinder nu in totaal 14,5 miljoen euro aan Europese subsidie ontvangen. Hiermee wordt aan de Universiteit Maastricht een proefopstelling ontworpen om zwaartekrachtgolven te meten. Of de uiteindelijke Einstein Telescoop in Zuid-Limburg belandt (of in Sardinië of Hongarije), wordt in 2020 bekend.

MT

Laatste
nieuws op
observantonline.nl

Reanimeren tijdens de MBB-lunch

"Bel 112 en zoek een AED!", klinkt het in de lounge van de Minderbroedersberg 4. Aan het woord zijn twee studenten van "Taskforce QRS", een project waarbij medische studenten reanimatielessen geven. Samen met de oprichter van het project, professor Ton Gorgels, waren zij vorige week donderdag in de lunchpauze aanwezig om er kort iets over te vertellen. Dit op uitnodiging van de bedrijfs-hulpverleners van De Berg.

"Taskforce QRS" wil zo veel mogelijk mensen leren reanimeren. "Dat is ontzettend belangrijk", zegt Gorgels, die jaren cardioloog was. "Je kunt een ontzettend goeie cardioloog zijn, maar je bent in het ziekenhuis. Je kunt pas iets doen als de patiënt in 'goede conditie' het ziekenhuis binnenkomt."

Ongeveer dertig medewerkers kijken toe hoe de twee geneeskundestudenten op een speciale pop de handelingen demonstreren. "Je moet best hard duwen", zegt een van de toeschouwers achteraf. "Breken de ribben zo niet?" "Als je gedoseerde kracht gebruikt, gebeurt dat niet", antwoordt Gorgels. Heel erg is dat overigens niet, vervolgt hij. "Het is altijd beter dan overlijden met ribben die volledig intact zijn."

Foto: Joey Roberts

Emeritus-hoogleraar Twan Tak is het levende bewijs van een geslaagde reanimatie. Negen jaar geleden kreeg hij een hartstilstand tijdens een badmintonwedstrijd. "Ik weet er zelf niets

meer van; alleen dat ik misselijk werd. Nu voel ik me perfect." Tak schreef na het incident zelfs nog enkele boeken. "Het vooroordeel dat mensen daarna als kasplantjes door

het leven gaan, klopt dus niet", zegt Gorgels. "Als je onmiddellijk begint met reanimeren, kun je uitstekend overleven."

YM

Hotel Europa

Veel toeristen zijn, lees ik, "trots op hun banen, stress, salarissen, leaseauto's, kantoren en verplichte pakken. Dat zijn statussymbolen. Maar het ultieme statussymbool is de bermuda met de teenslippers. Als je op het hoofdkantoor van een multinational iemand aantreft die er zo bijloopt, kun je er zeker van zijn dat hij de big shot is. *He doesn't give a fuck*, weet je wel, en hij kan het zich permitteren. Hij wordt er ten diepste om bewonderd. Hij is het rolmodel. Iedereen zou het liefste op de rand van zijn zwembad miljoenen binnenharken tussen twee cocktails door. Dat is de rol die ze op vakantie proberen te spelen. *They don't give*

a fuck voor de drie weken dat de baas niet in hun nek hijgt, en dat willen ze laten zien ook. Maar wat bij deze mondiale kostuumverwis-

seling verloren is gegaan, is respect voor de omgeving. Dat wordt gezien als de van hogere hand opgelegde verplichting van de arme loonslaaf. Wanneer je die verplichting van je af kunt schudden en zonder enig respect voor de omgeving ongeremd uiting kunt geven aan je zelfgenoegzame hedonisme en egoïsme, dan heb je het echt gemaakt. Tijdens de vakantie nemen ze daar alvast een voorschot op. Volgens de nieuwe, wereldwijde, cynische religie van het neoliberalisme is het niet alleen het enig zaligmakende doel om zoveel mogelijk geld te verdienen en uit te geven in een permanente, perverse hoogmis voor het consumptisme, maar geldt het bovendien als deugd om dat doel na te streven met zo min mogelijk consideratie voor de medemens. Respect voor de anderen past niet bij de winnaarsmentaliteit die wij bewonderen en onderwijzen aan onze kinderen. Egoïsme is een voorwaarde

voor succes. Een altruïstische ondernemer is een slechte ondernemer, en de neoliberale eredienst eist van alle gelovigen dat zij zich tot ondernemers bekeren en zich vol overgave in het spel storten van winnaars en verliezers waarin elke winnaar wilens en wetens wint ten koste van de anderen. Dat zijn de regels, zo wordt het spel gespeeld. Wie uitdraagt schijt te hebben aan de wereld terwijl hij zijn eigen hedonisme zonder scrupules bevredigd, is een heilige en een voorbeeld voor ons allen. Dat is wat er mis is met de wereld. Daarom vervuilen halfnaakte toeristen de historische steden van ons oude continent met hun wansmaak". Ik wou dat ik het geschreven had. Maar het komt uit *Hotel Europa* van Leonard Ilja Pfeiffer. Lees dat boek.

Nico Baakman, wetenschappelijk medewerker European Studies
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

A mysterious gene in the intestines

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Postdoc Nathalie Vaes would like to find out all about the role that one specific gene plays in intestinal cancer.

It all started in 2009, when Maastricht researcher Veerle Melotte discovered a gene that appeared to be suitable as a biomarker - or early detection - for colon cancer. Many biomarkers end up being forgotten about, but not this one: NDRG4 was included in an American colon cancer test. When the results of this test are positive, an additional test follows. Last year, 800 thousand Americans were screened using this method. But what does the gene actually do in the intestine? This is what Nathalie Vaes

“As a researcher you are usually forced to put blinkers on. Funding parties want discoveries to be applied as quickly as possible in the clinic”

thelium, where food passes over, and the deeper-lying muscle layer. Colon cancer always starts in the epithelium, so you would expect to find the biomarker gene in that layer, more so because it can be found in the bowel discharge. But this appears not to be the case: NDRG4 is hidden in the muscle layer. More specifically, in its nervous system. We are the first to have shown this.”

Well, you can forget that then, colleagues initially said. In that case, something is wrong and that gene was most likely discovered just by chance and is unreliable as a biomarker. “Sometimes colleagues are right, but sometimes they are not. At times like that, you have to stand strong and continue on the path you have chosen.”

“In our follow-up research we even discovered that the gene has a protective function. If you remove it, the tumour grows even faster. How this is possible, we don't know yet. It would be cool to unravel it, because then you could develop a therapy.”

But the question still remains: how can the gene end up in the bowel discharge if it is hidden at such a depth in the intestinal layer?

“This too is completely unfamiliar territory, and I would like to find out all about this.” Unfortunately you are not often given that chance as a researcher, she says. “You are usually forced to put blinkers on. Funding parties want discoveries to be applied as quickly as possible in the clinic. You don't have the time to completely unravel a mechanism.”

She suddenly starts to leaf through a notebook. “I once came upon a quote by French mathematician Henri Poincaré, which I feel is very apt: *“It's through science that we prove, but through intuition that we discover.”*”

Maurice Timmermans

researched for her PhD; she sent her thesis to the reading committee three weeks ago. There appears to be something mysterious about this gene. “Simply put, the intestine has two layers: the intestinal wall or epi-

 [Nederlandse versie op www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)
Check the website for an overview of this series

Nathalie Vaes Photo: Joey Roberts

The thriller

Recently, many people, even my eminent colleagues, jumped from their sofas, grabbed their phones, and started a storm of comments about the documentary “Leaving Neverland”. This is my contribution to the pile of digital signatures of Thriller lovers turned into (alleged) victim-attackers and prosecutors. In my colleagues’ paper, they dig into the allegations’ context, specifically into the inconsistency of victims’ statements over time, and obvious financial incentive for making their claims as a ground for the unreliability of the allegations (<https://www.trouw.nl/opinie/-leaving-neverland-bewijst-on-schuld-michael-jackson-niet~a28d04f2/>). However, their overview of the context has one big blind spot - Jackson’s, mildly put, odd personality. Jackson was an African-American who decided to change his skin color and all features of his race. He said it was due to a condition - vitiligo, right? Vitiligo, which affects the pigmentation of the skin, occurs in 1% of the population. This means that, statistically speaking, the likelihood of Jackson faking having vitiligo is 100 times more likely than the likelihood that he genuinely suffered from it. So, he was possibly a deceiver about his health, and, as you know, “those who think it’s alright to tell *white* lies, soon become color-blind” (O’Malley, 1858-1932).

Also, this grown man had an amusement park/residence named “Neverland”, inspired by his obsession - Peter Pan. His family claimed that Jackson was “a kid at heart” who wanted to be around children. But, instead of visiting kindergartens and schools, Jackson preferred being *surrounded* by them. In the privacy of *his home*. His *room*, even his *bed*. What about the army of people around Jackson that arranged these “sleepovers”? Why is nobody seeking those people and investigating their involvement in this mindf*ck of a situation? If you would be hired by a person to organize a bunch of kids to come and go into the house of a stranger, would you be totally chill about it?

Lastly, while questioning the influence of incentives on alleged victims to falsely accuse Jackson, it would be good to also consider Jackson’s incentives to deny all the claims since 1993. Jackson had strong motives, such as avoiding prison, losing his reputation and fortune etcetera, to discredit the allegations. So, this part of the context could allude that Jackson was a malingerer, with a perverted fixation on children, and every possible benefit to deny the truth. But that is too bitter of a pill for Jackson’s fans to swallow. It appears that Kevin Spacey and R.Kelly have less devoted fans, or just less subjective admirers.

Irena Boskovic,
lecturer at forensic psychology

This column reflects the personal views of the author

UM starts fundraiser for university in Mozambique

Three faculty buildings were completely destroyed, as were the small hospital and training clinic that belonged to it. Cyclone Idai, which made landfall in the city of Beira, Mozambique on Thursday 14 March, destroyed a large part of Universidade Católica de Moçambique (UCM). Maastricht University has close links with UCM and has started a fundraiser.

Tidal waves of several metres high, rivers bursting their banks, and a sea of mud of more than 3,000 square kilometres. Cyclone Idai left a trail of destruction behind in Mozambique, but also in Malawi and Zimbabwe. The number of fatalities - which is feared to be in the thousands - is still rising, there is a shortage of food,

drinking water, medicines, everything actually. There have already been outbreaks of cholera and malaria.

The seaport of Beira, Mozambique’s second-largest city with more than half a million inhabitants, was badly hit. Geraldine Beaujean, director of SHE Collaborates (School of Health Professions Education), was in Beira for an appointment at UCM’s head office on Wednesday 13 March. “We have been working together with this university, which has faculties in various cities in Mozambique, since the nineteen-nineties. We helped them set up the medical faculty, built a small hospital together, and trained a generation of doctors. I was there for a health information project on sexuality, together with Miriam Groenhof, a colleague

from the Aidsfonds.”

She was there when the cyclone hit, she saw the havoc and feels “that we as a university must take our responsibility. We must contribute towards UCM and help them to literally rebuild everything.” That is why Maastricht University is setting up a fundraiser for the rebuilding of the UCM in Beira. Donations can be made to a special bank account number. Beaujean: “In this way we will know that the money will end up with the university and be put to good use.”

Riki Janssen

IBAN: NL21 INGB 0653 6632 42

Stating ‘Zorg voor Beira’ or ‘Care for Beira’, See page 10 for an eyewitness report in Dutch

Storyline: Europe, stories about love and hate

“Europeans are not the central force behind history anymore”

What it means to be European, how to deal with European history - both good and bad, collective memories and individual experiences. These are all themes that the storytellers who spoke at last Tuesday’s Storyline event ‘Europe: stories about love and hate’ touch upon in their work, whether it’s in writing, the spoken word or film. In cinema theatre Lumière they shared their thoughts.

The evening started with Mathieu Segers, professor of Contemporary European History at University College Maastricht, interviewing novelists Francesca Melandri and Lodewijk van Oord. Both wrote about the problematic relationship between Europe and Africa.

In Melandri’s case, this involved travelling to Ethiopia, a former colony of her motherland Italy. “I’m one of those writers who need to be in the places they write about. My body needs to experience it.” Her research further involves “being a real nuisance to everyone I meet and ask them to tell me their stories.”

In her latest book *De lange weg naar Rome* (originally written in Italian, not yet translated into English) teacher Ilaria finds a young African man on her doorstep one day. He claims to be her nephew from Ethiopia. This prompts Ilaria to explore her father’s past, a man, who like Melandri’s own father was part of a generation of “fascist natives. Growing up they couldn’t imagine a world without fascism.”

Even though she writes about fascism, immigration and refugees, that is not what makes her books political, says Melandri. “They are because I engage the reader in the complexity of the situation. I have no problem judging actions, but human beings are another story. Nuanced writing is what makes the relationship with the reader interesting. Otherwise, it becomes preaching, it becomes propaganda.” Lodewijk van Oord did not go to Africa to write. On the contrary, after leaving for a teaching job in Swaziland, living close to the border with Mozambique for a couple of years, he was determined *not* to write about Africa. Like one of his main characters in his book *Niemand is van hier*, he didn’t want to get involved.

“It’s a coping mechanism of the white man going to Africa and suddenly being part of the wealthy elite. We believe the colonial era is over, but there it’s still very much alive. You cannot not become part of a long history.” His other main character, biologist Rineke,

The books written by the guest speakers

deals with the situation in a different way. She tries to do the right thing, even if it goes against local customs or laws. “Both mechanisms are problematic. Because you’re part of the elite and because the government in these countries can’t do everything, people call upon you for help. You can either do nothing, which is immoral. Or you want to help everyone, which is impossible.” Finding a balance, says Van Oord, remains a contradictory and awkward business.

Both he and Melandri agree that their experiences have made them feel incredibly fortunate and privileged to have been born in Europe. “I feel like this used to be a collective understanding, but that we’ve lost it somewhat,” says Van Oord. “Young Portuguese people for instance, go to the old colonies of Brazil and Mozambique nowadays to get a job. Mozambique even introduced a quota for them.” Melandri agrees, adding: “Europeans

are not the central force behind history anymore. But that’s not necessarily bad.”

The evening continues with performances by spoken word artist Samira Saleh, who reflects on Europe in a poem she wrote for the event. Europe to her - a Belgian from Moroccan descent - means a search for home. Film-maker Ena Sendjarevic on the other hand has always felt European, she tells film critic Dana Linssen, who interviews her. But she didn’t feel very Dutch - Sendjarevic fled from former Yugoslavia with her family after the war in the 1990s - until her first short movie *Travellers into the night* brought her to international film festivals. “Suddenly I was representing the Netherlands.” Her search into identity and immigration is represented in *Import*, a showing of which concludes the evening.

Cleo Freriks

Maarten Thissen – 31 – master’s student of Dutch Private Law – works 16 to 18 hours per week – earns €13.27 gross per hour

“When she opened the door, her bathrobe fell open”

31 years old? Did he start university late or fall behind in his studies? The latter, says Thissen in his delivery van after picking up the reporter at the Faculty of Economics around 3:45 p.m. Why? Long story short: a period of illness, student life in Amsterdam, a new university and trouble with his former thesis supervisor.

Thissen left Urmond, Limburg, half an hour earlier with about a thousand kilos worth of groceries. He doesn’t have to gather the groceries himself: the orders he delivers are prepared at the Home Shop Centre in Eindhoven. A lorry then takes them to Urmond, where Thissen puts them into the racks lining the insides of his van.

There are 23 addresses on his list today. Our first stop, in the neighbourhood Villapark, is a beautiful flat on the Papenweg. The van navigation system shows us where to go. “The customer knows we’re on our way”, says Thissen. “They receive an automatic text message when we’re twenty minutes away.”

We temporarily park the van on the pavement. “This actually isn’t allowed, but I’m never gone for long: we officially have two minutes to make the delivery. If I get a fine, I have to pay it myself. Unless I let the Centre know in advance that I really couldn’t find a parking space.”

Thissen goes into the van and gathers all items with the number 1 on them. He puts them on a hand truck and checks his device – “the zebra” – to make sure he’s got everything: two crates, two coolers and a paper bag with bread. It’s all there.

The flat is on the first floor. “In Maastricht, this isn’t too much of a problem”, says Thissen. “There’s usually a lift. Back when I worked in Amsterdam, I was exhausted at the end of the day. Most people there don’t live on the ground floor, there often aren’t any lifts and we deliver ‘right into the kitchen’, so I had to lug these crates upstairs one or two at a time.”

“Ten years ago, I moved into a new house

with two student friends and there was no supermarket nearby. We decided to order our groceries. It was ideal. I applied for a job.” He estimates he has delivered to over 35,000 addresses by now. “You run into all kinds of things, from the finest villas to flats with no or plastic garden furniture.” He started delivering in South Limburg 2.5 years ago. “I’m in Maastricht today, but my routes also often take me through the beautiful hilly landscape of Limburg – fantastic!” Back in the delivery van, Thissen touches the navigation system to start the route to the next address. He stops the van in the Lenculenstraat, behind the Faculty of Law. The address is on Verwerhoek, but cars are banned there. After checking the order with the zebra, Thissen carefully navigates the overloaded hand truck down the uneven pavement. A woman opens the door, accompanied by an apprehensive dachshund. “Don’t worry, he’s a total wuss”, she says. Thissen crouches down to greet the

dog before bringing the groceries inside. The woman pays by card. Thissen takes the deposit containers back with him.

“This dog was fine”, he says later, back in the van. “But another dog once bit my bum when I put down the groceries.” Does he have any other strange or funny stories? He laughs. “Now I’ll have to be careful what I say, of course. I once delivered to a flat where I could smell the cats before I even got to the front door. I said I couldn’t go inside because I’m allergic to cats. It was insane. And I once delivered to a house where a beautiful woman lived. When she opened the door, her bathrobe fell open. I pretended not to see it.”

Next stop: Polvertorenplein.

Yuri Meesen

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Check the website for an overview of this series

(Wo)man at work: Grocery delivery man at Albert Heijn

Photo: Joey Roberts

"Onze maatschappij is ingewikkelder geworden. Dat maakt mensen kwetsbaarder."

Dianne Ackermans, ANIOS en Dorien Wouters, verzekeringarts en opleider

We zitten aan tafel bij verzekeringarts en opleider Dorien Wouters en ANIOS Dianne Ackermans. Waar de één een jarenlange en rijke ervaring heeft, staat de ander aan het begin. Wat hen bindt, is de liefde voor het vak.

Dorien: "In 2001 vroeg een kennis mij: 'Zou de GGD niks voor jou zijn?' Sociale geneeskunde dus... Ik had er geen duidelijk beeld bij, maar was wél geïnteresseerd en ging aan de slag. Al snel ontdekte ik dat dit vak me lag, ik beleefde er plezier aan. Je krijgt te maken met verschillende aandoeningen en klachten, maar je moet vooral oog hebben voor de hele mens, luisteren naar zijn verhaal. Uitpluizen. Wat speelt er? Hoe is de thuissituatie? Je bent op medisch én op sociaal vlak bezig. Bij GGD waren er geen opleidingsmogelijkheden, maar bij UWV deed zich een mooie kans voor. Die heb ik meteen gepakt. Nog elke dag werk ik met veel plezier."

Empathie

"Waar ik in het begin van mijn carrière nog iets ongeduldigds in mijn aard had, is dat in de loop van de jaren veranderd. Enerzijds omdat ik zelf wat ouder ben geworden en meer van het leven heb gezien - en daardoor meer empathie heb -, anderzijds is onze maatschappij complexer geworden. Een vast dienstverband? Niet meer vanzelfsprekend. Wetten? Ze worden steeds ingewikkelder. Daarnaast wordt er steeds meer van mensen verwacht dat ze zaken zelf regelen en dan kan het wel eens scheef lopen. Het maakt mensen kwetsbaarder. Met alle gevolgen van dien."

Tijd en aandacht

"Soms hebben mensen zó veel problemen... Vaak speelt er ook een sociale problematiek, die grote invloed heeft op iemands medische situatie. Meer dan de helft van onze cliënten heeft psychische klachten. Iedereen verdient een respectvolle behandeling en een goed gesprek. Mensen zijn soms tijdelijk, soms voor langere tijd, van ons afhankelijk en daarom is een weloverwogen beoordeling van groot belang. Tijd en aandacht, dat zijn de belangrijkste ingrediënten tijdens een gesprek en daar zijn mensen dankbaar voor."

Menselijke kant

Dianne: "Tijdens mijn co-schappen ontdekte ik dat ik erg geïnteresseerd was in de mens achter de patiënt, dat ik behoefte had aan de menselijke kant van de geneeskunde. In het ziekenhuis bijvoorbeeld, was er voor mijn gevoel te weinig tijd voor de patiënt. De verpleegkundigen deden naar mijn idee het mooiste werk. Zij hadden het intensieve contact met de patiënt. En precies dát vind ik hier!"

Mens en werk

"De relatie van de mens met werk vind ik boeiend. Tijdens je studie leer je alles over het stellen van diagnoses en het regelen van behandelingen, maar daarna zijn mensen ook nog ziek. Ik vind die impact van een ziekte op het leven van patiënten zeer interessant. Tegelijkertijd willen mensen over het algemeen gráág bijdragen aan de maatschappij, dus werk is erg belangrijk voor een mens. Aan dat proces wil ik graag mijn steentje bijdragen."

Duwtje

"Dat begint bij de communicatie tijdens het spreekuur. Het is belangrijk dat je mensen op hun gemak stelt, zodat ze hun verhaal durven te vertellen. Zijn mensen een tijdje uit de running, dan zie je ook wel de angst om weer aan de slag te gaan. Samen met het team werken we aan iemands terugkeer in het arbeidsproces. Wij zijn er om hen te beschermen - daarom stellen we weloverwogen een belastbaarheidsprofiel op - maar ook om hen het vertrouwen en het zelfvertrouwen te geven. Een veilig duwtje in de juiste richting."

Je doet het samen

Kijken we naar de samenwerking tussen de twee, dan levert dat alleen maar meerwaarde op. Voor Dorien en Dianne. Dorien: "Ik vind het leuk om mijn enthousiasme voor het vak over te brengen. Daarnaast leer ik ook van Dianne en kom ik weer in aanraking met de opleiding. Hoe wordt er tegen zaken aan gekeken, welke onderwerpen komen aan bod?" Dianne: "Je draait zelfstandig je spreekuren, maar natuurlijk heb je ook wel eens twijfels of vragen. Ik kan altijd op Dorien terugvallen. Hoe fijn is het dat je niet bang hoeft te zijn je onzekerheid te tonen...?" "Juist samenwerken met het team arbeidsdeskundigen en reïntegratiebegeleiders is fijn. Openstaan voor elkaars kijk en deskundigheid, dat maakt het interessant", besluiten de twee.

Ook interesse in een carrière bij UWV?
Neem contact met ons op voor de mogelijkheden.

Kijk je graag verder dan diagnose en behandeling?
Kijk op brederperspectief.nl

Serie: Maastrichtse onderzoekers in (post)conflictgebieden

“Het leven in Kabul gaat door, ze lopen of fiet- gewoon op

Tijdens een veiligheidstraining in Nederland leerde ze het hoofd koel te houden in de grie-
ontvoering, een ernstig auto-ongeluk (zonder 112), een man die opeens een geweer trekt
luxe voor iemand die naar Afghanistan reist. Een portret van Charlotte Mueller, promovend
een project voor de Internationale Organisatie voor Migratie.

etsen er straat"

Tekst: Wendy Degens

Foto: Loraine Bodewes

Januari 2019. Charlotte Mueller (26) pakt haar koffers voor haar derde en laatste trip naar Kabul. Reizen naar Afghanistan wordt afgeraden, want het risico op aanslagen is enorm. Op 24 december 2018 blies een kamikaze in een vrachtwagen zichzelf op bij een overheidscomplex waarna verschillende ministeries werden bestormd. Het dodental: meer dan veertig. Een maand daarvoor kwam een stevig gebouwde en bewaakte compound van een Brits veiligheidsbedrijf onder vuur te liggen. Minstens tien doden en twintig gewonden. De berichten in de internationale media zijn slechts het topje van de ijsberg, zegt Mueller. Geconfronteerd met de recente nieuwsberichten reageert ze bijna stoïcijns, nuchter. Alles is geregeld en geprotocolleerd en dat geeft haar vertrouwen. De opdrachtgever van haar promotieproject, de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), is aangesloten bij de Verenigde Naties en heeft wereldwijd honderden kantoren. Sinds 1992 zit de organisatie ook in Afghanistan. Mueller: "Je moet niet vergeten dat ik het hele jaar met de mensen van het IOM in contact sta, ik ken hen, vertrouw hen. Bovendien is mijn promotor, Melissa [Siegel, hoogleraar migratiestudies UM] zelf ook in Kabul geweest. Ze weet hoe het eraan toe gaat." Veiligheid voor alles: een chauffeur die je van het vliegveld haalt, naar de compound brengt en je tijdens je verblijf naar ministeries of andere instituten in de stad rijdt, het IOM dat het verblijf regelt, je regelmatig op de hoogte houdt van de veiligheidssituatie en waarschuwt wanneer je de compound niet moet verlaten.

Vijf portretten

De reisadviezenlijst van het ministerie van Buitenlandse Zaken is er niet voor niets. Landen met code rood zijn levensgevaarlijk en met code oranje wordt reizen sterk afgeraden. Toeristen zullen zich er niet laten zien. Onderzoekers daarentegen hebben andere redenen om een door een oorlog of rellen geteisterd land op te zoeken. De Universiteit Maastricht telt niet heel veel van die waaghalzen, maar ze zijn er wel. In elk geval vijf en allemaal vrouwen. Onregelmatig portretteert Observant een van hen.

- 1 Rianne Letschert** (1976), jurist en victimoloog, rector van de Universiteit Maastricht
- 2 Eleonora Nillesen** (1975), hoogleraar public policy and development, School of Governance/UNU-Merit
- 3 Marieke Hopman** (1988), rechtsfilosoof, doet promotieonderzoek naar kinderrechten onder de werktitel looking at law through children's eyes
- 4 Charlotte Mueller** (1992), doet promotieonderzoek in de migratiegroep van UNU-Merit, werkt aan het project *Connecting Diaspora for Development*
- 5 Geraldine Beaujean** (1967), directeur SHE Collaborates, School of Health Professions Education FHML

ezeligste situaties: een
t in een café. Geen overbodige
da bij UNU-Merit. Zij evalueert

Braindrain en braingain

BDe Duitse Mueller studeerde International Cultural and Business Studies in Passau. Een masteropleiding Public Policy and Human Development in Maastricht volgde. Tussen de twee studies door werkte ze een jaar lang in Ecuador voor de Duitse Kamer voor Handel en Commerce. Maar ervaring met conflictgebieden? Die heeft ze niet. Het was het vraagstuk van ontwikkelingshulp, de discussie over braindrain en braingain die haar verleide tot een sollicitatie op het evaluatieproject *Connecting Diaspora for Development*. Zij spreekt migranten die inmiddels de Nederlandse nationaliteit hebben en hier hoger onderwijs hebben genoten, keren tijdelijk terug naar hun geboorteland om er onder andere workshops en trainingen te geven bij een gastinstituut, zoals een ministerie, universiteit of ziekenhuis. En dat kan op allerlei gebieden, vertelt Mueller: financieel, juridisch, in de ICT of de gezondheidszorg. Haar onderzoeksmethode – interviewen op locatie – stond vanaf het begin vast. Net als de lijst met landen die bezocht zouden moeten worden: Afghanistan, Ethiopië, Ghana, Sierra Leone en Somaliland. Inmiddels bevindt ze zich in de laatste fase van haar onderzoek. Het is bijna afgelopen met het veldwerk. Nu mag ze alle verzamelde data analyseren. Het college van bestuur van de Universiteit Maastricht heeft duidelijke afspraken over onderzoek in conflictgebieden. Het gevaar is groot, de reputatie staat op het spel. "Voor iedere reis naar een oranje of rood land [in 2017 ging Mueller voor het eerst] moest ik een formulier invullen met argumenten waarom mijn reis noodzakelijk was. Dat moest vervolgens worden goedgekeurd door het college van bestuur." De omgeving zien waarin wordt gewerkt, werknemers en managers interviewen over de meerwaarde van de training of workshop: daarom moet je naar het land zelf, vertelt Mueller. "Dat lukt je niet vanuit je kantoor in Maastricht. Ja met skype misschien, maar het internet werkt vaak niet optimaal. Bovendien voelt het anders om iemand live te spreken dan via een beeldscherm."

Doe geen domme dingen

DNiet verplicht, maar aangeraden door haar promotor meldde Mueller zich voor de start van haar eerste veldtrip aan voor een veiligheids-training. Onderzoekers, journalisten, maar ook staf van niet-gouvernementele organisaties (NGO's) komen samen in het Centre for Safety and Development in Amersfoort. "De training was deels theoretisch, deels praktisch. Er werden casussen nagespeeld, acteurs ingezet, en iedere keer wist je niet wat je kon verwachten." Een voorbeeld: een auto-ongeluk, er zijn twee slachtoffers, uit de buik van een van hen stroomt bloed. Wat doe je? "Je kunt niet even een ambulance bellen die binnen tien minuten bij je is. Je wordt in een situatie gebracht waarin je helemaal niet wil zijn, maar waar je wel het beste van moet maken. Wat ik vooral heb geleerd: houd het hoofd koel, doe geen domme dingen. In films zie je dat mensen die ontvoerd zijn meestal proberen te ontsnappen. Ik heb daar geleerd – en dat laten de statistieken ook zien – dat je de meeste kans op overleving hebt als je rustig blijft en dus niet ervandoor probeert te gaan." In Kabul heeft ze geen aanslag of andere gewelddadige situatie meegemaakt. "Gelukkig", zegt ze, "want de situatie is er erg onvoorspelbaar." Mueller verbleef op een compound met mensen uit allerlei windstreken. "De meesten woonden er voor langere tijd, werkten bijvoorbeeld voor een van de ministeries." Een dikke muur scheidt het gebouw van de rest van de omgeving, vertelt ze. Bij de ingang volgen, zoals bij iedere compound, meerdere veiligheidschecks. "Het lijkt op een mini-dorp, met een restaurant, cafetaria, een paar winkeltjes. Je kunt er van alles vinden: shampoo, een zonnebril, zelfs souvenirs. 's Avonds werd er vaak iets in het café georganiseerd, karaoke bijvoorbeeld." Mueller bracht de meeste tijd door op het kantoor van de Internationale Organisatie voor Migratie en bij de gastinstituten zelf. Van Kabul zelf heeft ze bijna niets gezien. Uit de auto stappen om even wat kleding te kopen of een gebouw te bezichtigen, was verboden. Dus voelen hoe het is om in een oorlogsgebied te (over)leven: nee, dat heeft ze niet. "Mensen staan onder continue dreiging, moeten altijd op hun hoede zijn. Zij worden niet beveiligd zoals ik. Het leven gaat door, ze zijn aan het werk, doen hun inkopen, lopen of fietsen er zelfs op straat." Bang is ze nooit geweest. "Je moet de risico's inschatten en ze zoveel mogelijk beperken, maar angst is geen goede raadgever. Als je bang bent, moet je dit werk niet doen. En Melissa zei altijd: 'Als je het niet vertrouwt, ga je niet.' Dat gaf rust."

Ooggetuigenverslag UM-medewerker van cycloon Idai Mozambique

Keihard *Abbey Road* van The Beatles tegen de angst

Foto: archief Geraldine Beaujean

Ze dacht, net als veel Mozambikanen, dat het wel los zou lopen met de cycloon Idai. Maar toen op donderdagavond 14 maart de wind met snelheden van 200 kilometer per uur over haar kleine gastenverblijf in Mozambique raasde, maakte Geraldine Beaujean, directeur van het Maastrichtse SHE Collaborates (FHML), bange uren door. De luchtdrukverschillen door de rukwinden waren groot, “je voelde het aan je trommelvliezen”, de herrie buiten was enorm, van alles vloog rond, en het was aardedonker. Een ooggetuigenverslag.

Het weer was die woensdag al slecht, vertelt Geraldine Beaujean, directeur van SHE Collaborates (School of Health Professions Education). Regen, wind. Er werd een cycloon verwacht, maar niemand op de Universidade Católica de Moçambique (UCM) in de havenstad Beira leek zich echt zorgen te maken. De Universiteit Maastricht heeft al sinds de jaren negentig een band met de UCM. Ze hebben samen een medische faculteit opgericht, een ziekenhuisje gebouwd en een generatie artsen opgeleid. Beaujean was er deze keer voor een gezondheidsvoorlichtingsproject over seksualiteit, samen met Miriam Groenhof, een collega van het Aidsfonds. “Jullie zitten in een hotel, zeiden onze Mozambikaanse collega’s, daar zit je goed. Het kan alleen zijn dat afspraken morgen, op donderdag, niet door kunnen gaan omdat de wegen door de enorme regenval slecht begaanbaar zijn.”

Niet bang

Ze is niet bang uitgevallen, vertelt ze deze week op haar kamer aan de Universiteitssingel 60 in Randwijck, ze heeft juist de neiging om zaken te onderschatten. Met die wetenschap in het achterhoofd belde ze een Nederlandse collega die duizend kilometer verderop in Mozambique woont en werkt. Ook hij stelde haar gerust. Die avond at ze met Groenhof aan het strand, “het waaide keihard, een heerlijke warme

Mozambique na de cycloon Idai Foto: Flickr, Denis Onyodi

wind”. De volgende ochtend, 14 maart, waren de straten door het regenwater onbegaanbaar en werden alle afspraken gecancelld. Collega Groenhof had inmiddels onderzoek gedaan naar het wat en hoe van cyclonen: komen ze bij vloed aan land, dan is er kans op een tsunami. “Ons hotel was vijftig meter van de zee, de cycloon zou rond zes uur ‘s avonds aan land komen, met hoogtij.” Hoewel de receptioniste hun zorgen wegwijsde, vertrokken ze toch naar het dertig kilometer landinwaarts gelegen Dondo.

Krokodillen

De lodge was prachtig, met een kleine dieren-tuin met vogels, apen en drie krokodillen, conferentiezaaltjes en stenen gastenverblijven op de begane grond. Er zat ook een delegatie van het ministerie van Visserij die daar een conferentie had. Er werd gedineerd onder een groot afdak, maar rond zeven uur waaide en regende het zo hard dat iedereen naar zijn kamer vertrok. “De stroom was toen al uitgevallen, net als het telefoonnetwerk. Ik had drinkwater, nootjes, koekjes, mijn e-reader. De ramen waren dicht, de airco deed het niet meer, dus het was goed warm.” Een uur later sloeg de angst Beaujean om het hart. De luchtdrukverschillen door de rukwinden waren groot, “je voelde het aan je trommelvliezen”, de herrie buiten was verschrikkelijk, van alles vloog rond, en het was aardedonker. “Miriam zat drie kamers verder, maar ik durfde niet naar buiten. De vloer stond onder water, maar de wind was het ergste.” Ze zette haar mp3-speler keihard aan en dat hielp tegen de angst. “*Abbey Road* van The Beatles.” Ze hoorde een knal, en nog een, maar had geen idee wat het was. Later bleken het ruitjes die door de luchtdruk waren gesprongen. En toen was het stil. “Ik hoorde de vogels, de ganzen, de wind was weg, ik dacht dat het over was, maar het bleek het oog van de cycloon.” Na twee uur stilte begon de storm opnieuw met windsnelheden van 200 kilometer per uur om rond zes uur ‘s ochtends pas te gaan liggen.

Dierentuin

“De ravage was verschrikkelijk: bomen

geknapt, zonneschermen gebroken, een grote watertank was van een plateau gevallen en in stukken, de satellietshotel lag ergens tussen de troep, en het dieren-tuintje was verdwenen. Het levenswerk van de eigenaar was in een nacht vernietigd. Ik liep op mijn badslippers door het water naar Miriam, bang voor slangen en krokodillen, maar ook voor glas en andere obstakels. Zij had de nacht in een kast doorgebracht. We zochten troost bij elkaar en kregen van de lodge-eigenaar de enige maaltijd van die dag.” Beaujean zat in een overlevingsstand: “Eigenlijk egoïstisch met duizenden gedachten: ik mag niet ziek worden, wat doe ik met het wondje aan mijn voet, ik heb nog één halfdroge handdoek, hoe zuinig moet ik met mijn drinkwater zijn, ik kan Nederland niet laten weten dat ik veilig ben. Tegelijkertijd weet je dat je rustig moet blijven.” Er kwamen mensen langs die vertelden dat Beira nauwelijks nog bestond, dat daar het water elf meter hoog had gestaan, dat het vliegveld kapot was, net als de faculteiten en het ziekenhuisje van de UCM, en dat het dak van het hoofdgebouw was afgewaaid. Dat er een immense modderzee was ontstaan, dat er nergens elektriciteit was en geen communicatie.

Maria

Het lange wachten begon. Iedere dag de hoop dat ze naar het vliegveld konden, maar de wegen, als ze nog bestonden, lagen bezaaid met bomen, elektriciteitsmasten en andere zaken.

Op zaterdag bereikte Maria Semedo, projectleider van de UCM, hun lodge met haar auto. Zij bracht goed nieuws: alle vrienden en bekenden waren ongedeerd, maar heel wat huizen waren verwoest. “Ze zou gaan kijken of het vliegveld nog werkte. Zodra ze positief nieuws had, zou ze ons komen halen. Een engel.”

Pinautomaat

Zover kwam het niet. Op zondagochtend liepen de twee Nederlanders in de nog steeds stromende regen naar de eetruimte toen ze drie mensen van het ministerie in een pick-up zagen stappen. “Die gingen naar het vlieg-

veld. We riepen, wacht, we gaan mee. Nee, ze konden niet wachten, hun vliegtuig vertrok over een uur.” De twee vrouwen lieten zich niet uit het veld slaan en vijf minuten later (“ik kreeg mijn koffer niet dicht en dacht even, ik laat hem achter, maar uiteindelijk kreeg ik hem dicht”) zaten ze alsnog in de laadbak, met een zeil over hun hoofd. “De chauffeur reed als een idioot, er lag van alles op de weg, er waren files, de verkeerstoren was vernield, net als de aankomsthal, maar toen we aankwamen stond er een vliegtuig op de startbaan.” Groenhof wilde naar Zuid-Afrika en dat ticket konden ze net cash - de elektriciteit was uitgevallen, dus ook de pinautomaat - betalen. “Ik zag haar met koffer over de startbaan lopen, er was verder niets. De vliegtuigdeur ging open, de trap kwam naar buiten. Daar ging ze. Ik heb me zelden zo alleen gevoeld.”

Vier uur later stapte Beaujean in voor de vlucht naar de hoofdstad Maputo. “Ik kon zo mee, hoefde niets te betalen, gelukkig. Ik was opgelucht en voelde me tegelijkertijd slecht. Ik ben opgeleid om te helpen, ik ben arts en dan vertrek je. Maar je helpt die mensen door te gaan. Je eet hun eten, drinkt hun drinken, je kunt niets doen, er zijn geen medicijnen, geen verband, geen hygiëne.”

Corruptie

Het valt haar zwaar om naar de beelden van Mozambique te kijken. “Ik kan er nu niet tegen, ik heb toch een trauma opgelopen. Maar mensen moeten weten wat daar gebeurd is. En ik vind dat wij als universiteit onze verantwoordelijkheid moeten nemen. Wij moeten de UCM meehelpen om letterlijk weer alles op te bouwen.” Daarom start de Universiteit Maastricht een inzamelingsactie voor de opbouw van de UCM in Beira. Iedereen kan een bedrag over maken op IBAN: NL21 INGB 0653 6632 42 onder vermelding van Zorg voor Beira. Beaujean: “Zo weten we dat het geld bij de universiteit terecht komt en goed gebruikt zal worden.”

Riki Janssen

IBAN: NL21 INGB 0653 6632 42 ovv
‘Zorg voor Beira’ of ‘Care for Beira’

Proefdieren passen niet bij een duurzame universiteit

In 2021 zal in Randwijck een nieuwe proefdiervoorziening worden geopend van de Universiteit Maastricht, het biomedisch centrum (BMC). Vorige week werd de bouwvergunning aangevraagd. Onbegrijpelijk, vindt Pim Martens, hoogleraar duurzame ontwikkeling aan de UM. Dieren hebben emoties, voelen net als mensen angst en verdriet. Hoe onethisch is het om ze te gebruiken als proefdier?

Elke universiteit die zichzelf een beetje respecteert, noemt zich tegenwoordig 'duurzaam'. Ook de Universiteit Maastricht doet haar best om zo duurzaam mogelijk te zijn, respectvol om te gaan met haar medewerkers en kritisch te zijn over de gevolgen die haar handelen voor het milieu heeft. Ook onze studenten roeren zich. Tijdens de klimaatmars in Maastricht waren ze met velen en lieten hun zorgen over hoe er met de natuur wordt omgegaan luid en duidelijk horen.

Respect voor de natuur in zijn algemeenheid en respect voor dieren hangen met elkaar samen. Gandhi zei het al: 'De beschaving van een volk is te meten aan het respect waarmee ze met hun dieren omgaan'. Duurzaamheid draait dus om de vraag hoe begaan mensen zijn met de wereld waarin, en de dieren waarmee ze leven. *Dierzaamheid* dus. Onze universiteit houdt zich echter niet veel bezig met dierenwelzijn. Een paradox want aan de ene kant wordt er geroepen "laten we meer vegan lunches eten", en aan de andere kant "dierproeven zijn noodzakelijk". Alhoewel het proefdiergebruik in Nederland gestaag vermindert - ook aan de UM overigens - en de Nederlandse overheid het proefdieronderzoek wil afbouwen, gaat de UM een nieuw proefdierencentrum van vier etages bouwen. Ik kon het dan ook niet laten om te twitteren: "*Kan je als CvB nog zoveel vegan lunches eten, en als Universiteit roepen dat je duurzamer wilt worden, als @MaastrichtU investeert in een centrum voor dierproeven, houdt het op.*" Een toelichting.

Een soort automaten

Zoals het Nationaal Comité advies dierproevenbeleid (NCad) al eerder adviseerde, is het voor de transitie naar proefdiervrij-onderzoek nodig afscheid te nemen van bestaande denkwijzen en praktijken. NCad maakt zich dus sterk voor een paradigmaverandering dat inzet op proefdiervrije innovaties. Voor het wettelijk voorgeschreven onderzoek (o.a. verplichte veiligheidstesten voor chemische stoffen, voedselingredienten, bestrijdingsmiddelen en (dier)geneesmiddelen), ziet het NCad mogelijkheden om het proefdiergebruik sterk te verminderen. Ook voor wetenschappelijk- en preklinisch onderzoek kan het aantal proefdieren sterk gereduceerd worden. De Universiteit Maastricht, als jonge dyna-

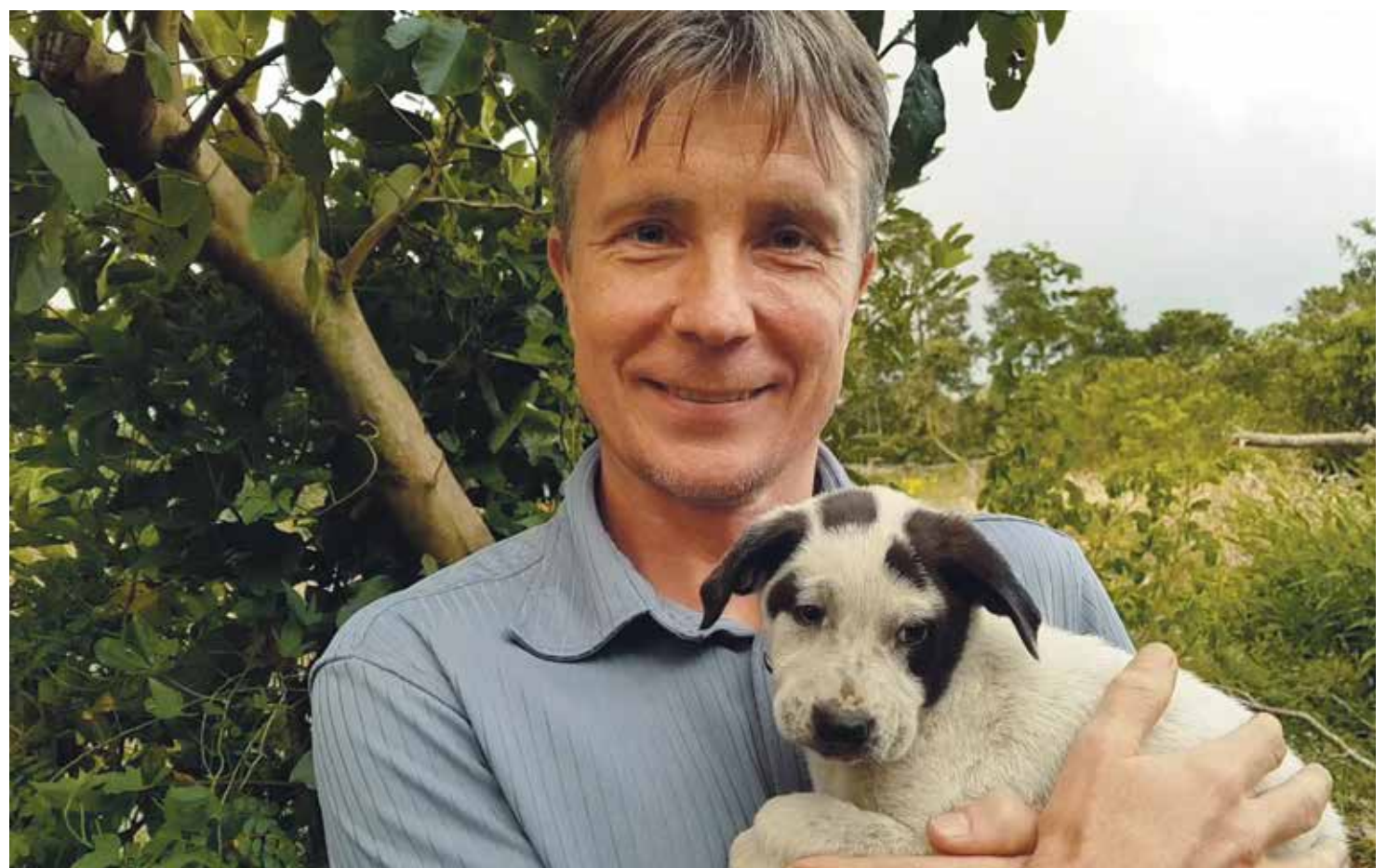

Foto: archief Pim Martens

mische universiteit, is volgens mij uitstekend in staat om zich internationaal te profileren als toonaangevend op het gebied van proefdiervrije innovaties, onderzoek en onderwijs. Zaak is dat er veel actiever en sneller moeten worden ingezet op een proefdiervrije toekomst dan nu het geval is; de investeringen in een nieuw gebouw zullen de transitie naar proefdiervrij onderzoek eerder remmen. Tot zover de 'zakelijke' argumen-

ten. Een veel belangrijker argument om het gebruik van proefdieren sterk te verminderen, en zelfs helemaal te stoppen, is het feit dat steeds meer modern wetenschappelijk onderzoek, zoals de neuropsychologie, aantoont dat dieren, net als wij, emoties hebben, en op een vergelijkbare manier angst en verdriet voelen. We zitten echter nog deels met een erfenis van de Franse wiskundige, geleerde en wijsgeer René Descartes (1596-1650) die stelde dat je dieren zou kunnen beschouwen als een soort automaten, zonder gevoel. Als een dier gilt wanneer je er een mes insteekt, is de kreet het instinct en het geluid dat van een machine.

Allerlei eigenschappen die als typisch menselijk worden beschouwd, komen ook in het dierenrijk voor

Antropo-ontkenning

Maar we zijn wijzer geworden. Allerlei eigenschappen die als typisch menselijk worden beschouwd, komen ook in het dierenrijk voor. Zelfherkenning is bij mensapen, dolfijnen, olifanten en zelfs een kraaiachtige aange- toond. Empathie, het je kunnen verplaatsen in de gevoelens van een ander, is diverse zoogdieren niet vreemd, soms zelfs soort over-

schrijdend. Frans de Waal, de eerste Eugène Dubois-hoogleraar aan onze universiteit, beschreef al in 1979 in Burgers' Dierenpark dat ook chimpansees elkaar troosten. Later werd dit gedrag ook waargenomen bij onder meer olifanten, honden en knaagdieren. Iedereen die een kat of hond als huisdier heeft, zal ook bepaalde emoties in zijn huisdier herkennen. Zodra je in het gevoelsleven van dieren duikt en ziet hoe intelligent ze zijn, hoezeer zij op ons lijken, dan weet je dat dieren gebruiken als proefdieren onethisch is.

We leven echter in een tijd van antropo-ontkenning, een vrije vertaling van wat Frans

de Waal "anthropodenial" noemt: wij, mensen, gebruiken dieren als voedsel, voor kleding, voor amusement, en ook in onze proefdierlaboratoria. Om dit op comfortabele wijze te kunnen doen, moeten we onszelf wijsmaken dat dieren niet dezelfde gevoelens kunnen hebben als die van ons.

De discussie zal dus verder moeten gaan dan de drie V's (vervangen, verminderen en verfijnen) in onderzoek waarvoor proefdieren nodig zijn. Het heeft te maken met moraliteit, speciesisme (discriminatie op basis van soort), rechtvaardigheid, gedrag. Alhoewel er tot nu toe weinig aandacht is voor onderzoek en onderwijs voor mens-dier interactie aan onze universiteit, laat de belangstelling voor het nieuwe interfacultaire en interdisciplinaire UM-platform over menselijke en niet-menselijke relaties en interacties, HARI, zien dat dit onderwerp breed onder staf en studenten leeft. Duurzaam betekent innovatief zijn. En keuzes durven te maken die laten zien dat je je sterk maakt voor goede relaties en respect tussen iedereen, ongeacht levens- of geloofsovertuiging, geaardheid, afkomst, sekse, genderorientatie - of soort. Als de ambitie is om met onderwijs en onderzoek voorop te lopen, dan is het bouwen van een proefdierencentrum een volgende stap op de duurzaamheidsladder - naar beneden welteverstaan.

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Ik wil later een groot gezin. Ik wil zeker een gezin, maar groot, dat weet ik niet. Twee kinderen lijkt me wel genoeg. Ik heb zelf ook een broer, dat vind ik fijn. Hij is twee jaar jonger dan ik. Vroeger konden we heel boos op elkaar worden, maar toen ik twaalf was zijn we voor het werk van mijn vader naar Singapore verhuisd. Daar is onze band beter geworden, we hadden er natuurlijk ook geen andere familie. Nu is het altijd leuk als we samen zijn, we lachen veel. In de zomer werken we zelfs samen in hetzelfde restaurant, mensen verbazen zich erover dat wij dat zonder problemen kunnen.

Vader of moederskind? Qua karakter lijkt ik meer op mijn vader. Ik heb zijn doorzettingsvermogen, wij gaan altijd voor beter. Ik vind het knap hoe hij steeds doorgroeit in zijn werk. Toen we naar Singapore gingen had hij heel Azië onder zich, nu is hij CEO van een Oostenrijks bedrijf, waar mijn ouders nu wonen. Dat motiveert mij. Ik wil groeien. Hij kan me ook makkelijker opvrolijken als ik bijvoorbeeld een herexamen heb. Dat vind ik slecht, ik ben heel streng voor mezelf. Als hij zegt dat hij ook wel eens een her heeft gehad, aanvaard ik het eerder dan wanneer mijn moeder zegt dat een her toch niet zo erg is.

Moeilijkste aan de liefde. Ik heb nu voor het eerst een serieuze relatie en wat ik niet per se moeilijk vind, maar wel constateer, is dat je altijd rekening moet houden met iemand anders. Mijn vriend komt ook uit Lommel, hij zit bij de triatlonvereniging, net als ik. We kennen elkaar van het trainen. Ik was niet per se op zoek naar iemand die ook uit België komt, maar nu het zo is vind ik het wel fijn. We begrijpen elkaar goed.

Beste advies ooit? Ik ben redelijk eigenwijs. Denk bij advies al snel 'dat is niet zo' of 'dat zal wel'. Misschien dat ik er later toch iets mee doe, maar daar ben ik me op dat moment niet bewust van.

Welk nieuws maakt je bang? Nieuws over terroristische aanvallen, daar verschiet ik altijd van. Toen de aanvallen in Brussel waren, zat het de hele dag in mijn hoofd. Het enge vind ik dat het niet te voorspellen is wanneer er weer een aanval komt. Ik vlieg ook vaker, ga op citytrip. Dan kan er dus opeens zoiets gebeuren.

België of Nederland? België blijft altijd mijn thuis, waar ik ook woon. Na mijn studie zou ik best in Nederland kunnen blijven, maar als ik de kans krijg om ergens anders op de wereld aan de slag te gaan, zeg ik snel ja. Ik heb heel veel geleerd van mijn tijd in Singapore. Toen we daarheen gingen sprak ik geen woord Engels en was ik een verlegen meisje, stil bij onbekenden. Een jaar later had ik mensen uit allerlei culturen leren kennen op mijn internationale middelbare school, sprak ik vloeiend Engels en was het verlegene er helemaal vanaf. Ik ben daar zelfstandig geworden. Daardoor durfde ik ook op mijn achttiende naar Maastricht te vertrekken, terwijl mijn ouders nog twee jaar in Singapore bleven zodat mijn broertje zijn middelbare school kon afmaken. Daardoor ben ik op uitwisseling gegaan naar Australië tijdens mijn bachelor, in plaats van in Europa te blijven. Ik grijp alle kansen.

Ik geloof in... dat als je hard werkt en je passie volgt er bijna

Naam: Eva Vanbrabant (Lommel, 21) * **In het dagelijks leven:**

masterstudent Health and Social Psychology * **Burgerlijke staat:** heeft sinds

een half jaar een relatie * **Woont in** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

“
Ik lach me door veel situaties heen, ik wil me niet zo uiten tegenover anderen
”

niets is wat je niet kan. Mijn motto in het leven is 'She believed she could do it so she did'. Bij de uitreiking van mijn bachelor-diploma – ik heb UCM gedaan – werd ons gevraagd een inspirerende quote in te dienen die dan getoond werd bij je foto. Mijn moeder zei meteen: 'Ik weet welke Eva gekozen heeft.'

Slechtste eigenschap? Niet tevreden zijn met wat ik heb bereikt. Als ik bij een triatlonwedstrijd niet zo snel ben als ik had gehoopt, ben ik slecht gezind. Terwijl het toch een prestatie is. Mijn moeder zegt dan wel eens: 'Misschien moet je eerst even trots zijn, voordat je kritisch wordt.'

Dit wil ik nooit meer meemaken. Tja. Ik heb vorig jaar mijn sleutelbeen gebroken toen ik van de fiets viel in Spanje. Dat was niet leuk, maar ik ben iemand die altijd lacht. Eenmaal terug van het ziekenhuis vroeg een vriendin: heb je helemaal niet geweend? Nee, en dat had ook niets geholpen. Ik lach me door veel situaties heen, ik wil me niet zo uiten tegenover anderen. Bij mij duurt het lang voordat ik iemand vertel waar ik mee zit. Op de een of andere manier verwerk ik het zelf, raak ik over dat gevoel heen. Toen ik mijn moeder zag kwamen de tranen trouwens alsnog; ik dacht dat mijn triatlonseizoen over was. Gelukkig ging mijn herstel vlotter dan gedacht.

Een gezonde geest in een gezond lichaam. Zeker. Er is niets

wat ik liever doe dan aan het einde van de dag nog even sporten. Dan kom ik voldaan thuis en is alle stress van me afgevallen. Natuurlijk sta ik ook niet altijd te springen om nog te gaan hardlopen, zwemmen of fietsen, maar ik weet dat ik me daarna beter voel. Ook qua voeding let ik op. Ik eet sinds ik op mezelf woon vegetarisch en langzaam maar zeker is dat veganistisch geworden. Ik was er al op de middelbare school in geïnteresseerd, keek filmpjes van vloggers die een plantaardig dieet volgen. Mijn ouders waren niet overtuigd dat het gezond was, dus moest ik wachten. Inmiddels heb ik ze op andere gedachten kunnen brengen. Ik krijg ieder jaar een bloedtest en mijn waarden zijn heel goed. Mensen helpen bij het aanleren van een gezonde levensstijl is ook wat ik later in mijn werk wil doen. Ik denk dat het aanpassen van je voeding en meer bewegen veel doet voor je gezondheid. Dat is niet simpelweg een kwestie van hamburgers vervangen door broccoli, ook het mentale aspect speelt mee. In mijn studie combineren we medische en sociaal-psychologische factoren, die visie heeft volgens mij de toekomst.

Cleo Freriks

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl

Film: *Us*

Veiligheid is een illusie

Still uit *Us*

Inhoud: Als kind is Adelaide Wilson (Lupita Nyong'o) ooit verdwaald geraakt op een strand in een pretpark. Een traumatische ervaring, en nog steeds tracht Adelaide het strand te vermijden. Daarom is ze ook niet al te blij als ze min of meer door haar gezin gedwongen wordt tot een vakantie aan zee. Ook het vooruitzicht om de onuitstaanbare, blanke familie Tyler daar te ontmoeten vergroot de feestvreugde niet. Toch besluit Adelaide toe te stemmen en inderdaad levert de vakantie ongemakkelijke momenten op, zeker in de ontmoeting met de Tylers. Maar de situatie wordt ronduit bedreigend als op een avond een familie in rode overalls het vakantiehuis van de Wilsons binnendringt.

Verontrusting als kunstvorm.

- *Us* past binnen de nieuwe horrortrend die minder uit is op shockeren dan op verontrusten. Daardoor zoekt het genre naar een nieuwe (film)taal met een eigenzinnig idioom.
- Met *Us*, meer nog dan met zijn debuut *Get Out*, toont Jonathan Peele dat hij een regisseur is om in de gaten te houden. Hij blijkt een virtuoos verteller die de kijker weet te verrassen.
- Peele schept een werkelijk verontrustende wereld. Vooral in de eerste scènes als de bizarre familie het huis binnendringt, roept *Us* herinneringen op aan *Funny Games* (1997), van de Oostenrijker Michael Hanneke.

In beide films zijn veiligheid en geborgenheid zowel waardevolle als kwetsbare waarden. Het is de onveiligheid die domineert in *Us*.

- Tegelijkertijd durft Peele het aan om drastische stijlbreuken toe te passen. Zo is *Us* op sommige momenten ook onbedaarlijk grappig. Humor en horror zijn vaak onverenigbaar, maar in deze film lukt het dankzij Peele's beheerste en zorgvuldige wijze van vertellen. De humor tast nergens het door Peele opgeroepen gevoel van de verontrusting en onveiligheid aan.

- Geweldig acteerwerk van Lupita Nyong'o, de jonge Keniaanse actrice die in 2014 een Oscar won voor haar rol in *12 Years a Slave* (2013).

Wat jammer nou.

- *Us* is een geniale film, totdat op een wazige en overbodige manier wordt uitgelegd hoe de vork in de steel zit.

Slotoordeel: Als *Us* ons niet de troost van een verklaring had gegeven, maar de onduidelijkheid en daarmee ook de verontrusting in stand had gelaten, had de film tot een van de hoogtepunten binnen het horrorgenre kunnen behoren.

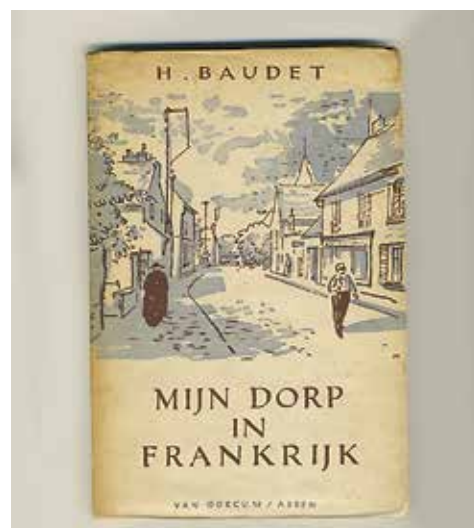
Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

Han Baudet, de grootvader

In 1949 kreeg ik, leerling van het Nederlands Lyceum in Den Haag, na mijn keuze voor het gymnasium een nieuwe leraar geschiedenis. Han dan wel Henri Baudet. Tot mijn eindexamen ben ik door zijn persoonlijke belangstelling sterk beïnvloed. In mijn studiekeuze, maar belangrijker nog in sociaal opzicht. Hij stimuleerde mijn voorliefde voor geschiedenis en schaken. Hij zorgde ervoor dat ik me meer thuis voelde, op dat nette lyceum waar ik zes jaar lang de enige was die uit het Laakkwartier, een volksbuurt, naar school fietste. Han Baudet is de grootvader van Thierry wiens bestaan de lezer ongetwijfeld niet ontgaan zal zijn.

Net als veel Nederlanders zijn de Baudets niet "van vreemde smetten vrij". In 1795 vluchtten nogal wat jonge Fransen die de dienstplicht in eigen land wilden ontlopen, naar Holland en omstreken. Een van hen is de stamvader van de Baudets. In rechte lijn treffen we een eeuw later een wiskundige aan, hoogleraar aan de Technische Hogeschool in Delft. Zijn vrouw kwam uit een bekende Indische familie. Zoon Han werd geboren in 1919. Hij verloor

zijn vader, de wiskundige, op tweejarige leeftijd. Na zijn HBS koos Baudet voor een studie wis- en natuurkunde. Eenmaal op de universiteit, stapte hij over op geschiedenis. Daarvoor moest hij eerst een staatsexamen Grieks en Latijn afleggen. Na de oorlog studeerde hij af, werd journalist bij het ANP. Wat tot spanningen leidde, omdat hij over de Indische kwestie een conservatief standpunt innam. Hij was op een romantische wijze trouw aan het eigen verleden.

Hij koos daarna voor het leraarschap aan het Nederlands Lyceum. Ook om met succes zijn proefschrift te schrijven. In 1956 begon Baudet als hoogleraar sociale en economische geschiedenis in Groningen. In 1965 werd hij daarnaast parttime benoemd aan de Technische Universiteit Delft bij de nieuwe studie industriële vormgeving. Daaraan bleef hij ook na zijn emeritaat verbonden. Wat resulteerde in samenvattende en detailstudies over de geschiedenis van de techniek. Na 1953 heb ik Han Baudet zelden ontmoet. Een enkele keer, beiden in toga bij een plechtigheid.

Toen ik in 1953 voor een studie moest kiezen wist ik het niet, wiskunde of geschiedenis. Voor geschiedenis had ik toentertijd, net als Han Baudet, staatsexamen gymnasium alpha naast mijn bèta moeten halen. Dat zat er niet in. Dus werd het een 'gemiddelde' tussen wiskunde en geschiedenis. Namelijk sociologie. Dat was de conclusie van een vermaard

pedagoog op wie mijn ouders vertrouwden. Ook Baudet was het ermee eens.

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

Zie o.a. C. Fasseur in de Digitale Bibliotheek van de Letteren

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
Postbus 616
6200 MD Maastricht
(volg routebordjes)
T 043 - 38 85 390
E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,
Catharien Kerkman, Bettina Geiling

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsan Erdogan, Silvia
Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas
Vaessen, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen
(hoofddirecteur) 043 - 38 85 384
Wendy Degens 043 - 38 85 382
Cleo Freriks 043 - 38 85 386
Yuri Meesen 043 - 38 85 385
Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Irena
Boskovic, Hans Philipsen, Jan Salden

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud
Bovelander

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie
www.observantonline.nl/Mededelingen
of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:
Marion Janssens, 043 - 38 85 390,
marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:
Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,
m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com
(Voor Paarlts zie info bij Paarlts)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op
de universiteit en op diverse locaties in
Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant
thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per
academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het
Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de
hoofddirecteur geheel of gedeeltelijk worden
overgenomen

paarltsjes

Voor hetzelfde geld staan de
paarltsjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

Gezocht ervaren bridgespelers voor gezellig thuis
bridgen op di of do middag. 0640573454

HORECAKANJERS GEZOCHT OP
GOLFBAAN HET RIJK VAN MARGRATEN.
BEN JIJ DE PERSOON MET DE JUISTE
DRIVE? EMAIL GENERALMANAGER@GOLFBAANHETRIJKVANMARGRATEN.NL

T.H. per 1-4-2019 in Eijsden: Landelijk gelegen huis
met mooie tuin. Vrij zicht. 3 slaapkamers. 1050 €
Info: 0624936285

EUROBED MAASTRICHT:*beds-mattresses-
boxsprings-bedlinen-duvets-pillows-and
more!*BEST PRICE GUARANTEED in stock-
delivery possible CHECK:WWW.EUROBED.NL

Vorig jaar werd de UM Studentenprijs gewonnen door Julie Ann Goodfellow voor het voorzitten van de Goodfellow foundation en het sponsoren van jonge vrouwelijke studenten voor een universitaire opleiding in de Filipijnen om vrouwelijke empowerment en gelijke rechten verder te ondersteunen Foto: Harry Heuts

Last year's UM Student Award was won by Julie Ann Goodfellow for chairing the Goodfellow foundation and sponsoring young female students for university education in the Philippines to further support female empowerment and equal rights. Photo: Harry Heuts

Ken jij een bijzondere UM student (of een groep studenten) die zich het afgelopen jaar naast de studie heeft ingezet voor een maatschappelijk, sociaal of cultureel doel? Vind je dat deze student of groep het verdient om de Studentenprijs 2019 te winnen? Draag deze student dan voor middels het daarvoor bestemde voordrachtformulier! De UM Studentenprijs wordt jaarlijks als blijk van waardering uitgereikt aan een student of groep studenten die bijzondere prestaties heeft geleverd op maatschappelijk of cultureel gebied. De UM Studentenprijs bestaat uit een kunstwerk en een geldprijs van €1000,-.

Iedereen kan een student of groep studenten voordragen. Dat kun je doen tot uiterlijk 1 mei 2019 bij het volgende e-mailadres:
umstudentaward@maastrichtuniversity.nl. Via dit e-mailadres kun je ook een voordrachtformulier opvragen. Contactpersoon is Kim Hendrix-Jansen. De voordrachten worden beoordeeld op maatschappelijke, culturele en sociale impact en duurzaamheid. Uit de voordrachten stelt de jury een shortlist samen van vijf nominaties. Uit de shortlist wordt de uiteindelijke winnaar gekozen door de jury. De prijs wordt uitgereikt tijdens de Opening van het Academisch Jaar in september.

Meer informatie, het reglement en het voordrachtformulier vind je op de UM website www.maastrichtuniversity.nl > Over de UM > Onderscheidingen.

Do you know a special UM student (or group of students) who, in addition to his or her studies, has also contributed to a worthy social or cultural cause during the past year? Do you think that this student or group deserves to win the 2019 UM Student Award? Then recommend this student or group to the Jury through the recommendation form! The UM Student Award is presented annually as a symbol of appreciation to a student (or group of students) who has made an exceptional social or cultural contribution. The award consists of a piece of art and €1000.

Anyone can recommend a student or group of students and send it to the following e-mail address: umstudentaward@maastrichtuniversity.nl. Through this e-mail address, you can also get a recommendation form. The deadline for your recommendation is 1 May 2019. Contact person is Kim Hendrix-Jansen. The Jury will assess the recommendations on social, cultural and social impact and sustainability. From the recommendations, the jury compiles a shortlist of five nominations. From this shortlist, the jury chooses the final winner. The UM Student Award is presented during the Opening of the Academic Year in September.

You can find more information as well as the award regulations and the recommendation form at the UM website www.maastrichtuniversity.nl > About UM > Recognitions.

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paarltsjes te weigeren.

_____ € 3,00
_____ € 4,00
_____ € 5,00
_____ € 6,00
_____ € 7,00
_____ € 8,00

SUMMER SCHOOL

JOURNALISTIEK EN EFFECTIEF SCHRIJVEN

Wil je beter leren schrijven? Ingewikkelde materie toegankelijk maken voor een breed publiek? Of kennismaken met de journalistiek? Kom naar de Maastricht Summerschool 'Journalistiek en effectief schrijven'.

In acht sessies, verspreid over twee weken (maandag t/m donderdag), worden de onderwerpen pers- en nieuwsbericht, interview, reportage, column, wetenschapsjournalistiek en schrijven voor een website uitgebreid behandeld. Deelnemers gaan iedere dag zelf aan de slag met het schrijven van artikelen en krijgen in kleine groepen feedback van professionele journalisten. Een mooie inleiding in de journalistiek en effectief schrijven.

Wanneer: 6 tot en met 16 augustus 2018
Prijs: €800

Meer informatie: riki.janssen@maastrichtuniversity.nl

Inschrijven (tot 15 juli): www.maastrichtuniversity.nl/education/contract/maastricht-summer-school-0

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

 Maastricht University

Want a voice
in the university?

Run for election in the
University or Faculty Council
Elections

More info:
www.maastrichtuniversity.nl/elections

agenda academische
zittingen Aula Minder-
broederberg 4-6

28-03, 14.00 uur: mw. Wei Zhao, MSc.
28-03, 16.00 uur: mw. Kelly Reumkens, MSc.
29-03, 10.00 uur: dhr. Sebastian X. Espinosa Velasco, LL.M.
29-03, 12.00 uur: dhr.drs. Peter T. Kruythoff
29-03, 14.00 uur: dhr. Niek Zonnebeld, MSc.
29-03, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Peter Peters
03-04, 16.00 uur: dhr. Sreedhar Pujari
04-04, 10.00 uur: mw. Charlotte Keijser, MSc.
04-04, 12.00 uur: mw. Benedicta Deogratias, LL.M.
05-04, 12.00 uur: mw. Denise Strijbos, MSc.
05-04, 14.00 uur: dhr. Pieter A. Leermakers, MSc.
05-04, 16.00 uur: dhr. Timo M. Deist, MSc.
10-04, 14.00 uur: mw. Vittoria De Angelis, MSc.
11-04, 10.00 uur: dhr. Javier F. Aldeguer, MSc.
11-04, 16.00 uur: mw. Mindy Vroomen, MSc.
12-04, 10.00 uur: dhr. Alexandre J-C.M. Houzelle, MSc.
12-04, 12.00 uur: dhr. Mor M. Dickman, MSc.
12-04, 14.00 uur: dhr. Frits H.M. van Osch, MSc. (Double doctorate University of Birmingham-UM)
12-04, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. A.A.N. (Sandra) Mulkens
17-04, 10.00 uur: dhr. Bram Duyx, MSc.
17-04, 14.00 uur: mw. Alison Cathles, MSc.
17-04, 16.00 uur: mw. Parisa Kamali Sadeghian, MSc.
18-04, 10.00 uur: mw.drs. Frederique E.C.M. Peeters
18-04, 12.00 uur: dhr. Maikel J.A.M. Bakens, MSc.
18-04, 14.00 uur: mw. Thyagi T. Ponnampereuma, MPhil.
18-04, 16.00 uur: dhr. Jurgen Peerlings, MSc.
25-04, 16.30 uur: Inauguratie van prof.dr. Roberto Lorusso
26-04, 12.00 uur: dhr. Tobias Ruof, MSc.
26-04, 14.00 uur: mw.drs. Kirsten K.B. Peetoom
26-04, 16.00 uur: Afscheidscollege van prof.dr. Ernst Homburg

 Maastricht University

Interne vacatures

- **Informatiemanager** bij FS, 38 uur
Vacaturenummer: AT2019.091
- **Promovendus** bij de School for Oncology and Developmental Biology/Vakgroep Plastische Chirurgie, FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2019.092
- **Universitair Docent** toetsing bij het Onderwijsinstituut, vakgroep Onderwijsontwikkeling & Onderwijsresearch, FHML, 28.8-32 uur
Vacaturenummer: AT2019.093
- **PhD candidate** position in molecular imprinting bij FSE, 38 hours
Vacancy number: AT2019.094
- **Postdoc position** Sensor Engineering bij FSE, 38 hours
Vacancy number: AT2019.095
- **Receptionist** bij FS, 14-38 uur
Vacaturenummer: AT2019.096
- **Postdoctoral researcher** for the IGNITE project at the FASoS, Department of Arts and Literature, 38 hours
Vacancy number: AT2019.097
- **Docent 4** bij de capaciteitsgroep Grondslagen en Methoden van het Recht, FdR, 38 uur
Vacaturenummer: AT2019.098
- **Docent 4** bij de capaciteitsgroep Grondslagen en Methoden van het Recht, FdR, 38 uur
Vacaturenummer: AT2019.099
- **Assistant Professor** at the department of Foundations and Methods of Law (Tenure track), FL, 38 hours
Vacancy number: AT2019.100
- **Researcher in Video Processing** for Human Behavior Analysis bij FSE, 26.6-38 hours
Vacancy number: AT2019.101
- **Data Science Engineer** at Maastricht University's Community of Data Driven Insights (CDDI), MUO, 30.4-38 hours
Vacancy number: AT2019.102
- **Toetscoördinator** (digitaal toetsen) met affiniteit voor IT bij FPN, 32 uur
Vacaturenummer: AT2019.103

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Plantenbak

Het is helaas (nog) niks geworden tussen mij en mijn leuke buurjongen. Ik had hem en zijn krullen al een paar keer op straat gespot, en één keer op de sportschool in de buurt. Ik kon daarom mijn geluk niet op toen ik er vanochtend achter kwam dat de (lege) plantenbak die aan de steunreling vóór mijn raam hing op zijn balkon terecht was gekomen. Tijd voor een bezoekje aan de burens, dacht ik tevreden. Wonder boven wonder waren *the odds in my favour*, want hij deed open. "Hoi" zei ik droogjes. "Hoi, sorry, ik ben in mijn onderbroek", zei hij. Ik vergaf het hem meteen. "Ik ben Cato, ik eh, woon hierboven en mijn plantenbak ligt op jouw balkon." Hij keek me een beetje verward aan. "Weet je het zeker?" Ik dacht even na. Vermoedde hij misschien dat ik dit verhaal verzonden had om zo een goede reden te hebben om hem op een zondagochtend in zijn onderbroek te kunnen overvallen? "Ja redelijk zeker", zei ik. "Het is een zilver ding, met van die haken om het aan de reling van je raam te hangen." Hij stond met zijn hele lichaam achter de deur, slechts zijn hoofd, nek en onderarm krulden om de deur heen. "Ah, oké, nou kom maar binnen." Hij ging me voor richting zijn balkon. Nu is het tijd voor smalltalk, dacht ik. "Goh, jullie huis is wel veel leuker ingericht dan het onze", was het eerste dat ik kon bedenken. Hij reageerde niet en maakte de balkon deur voor me open. Ik slaakte een zucht van verlichting toen ik de plantenbak zag liggen, want ik was even aan mezelf gaan twijfelen. Vlakbij, op mijn eigen balkon, gaf mijn huisgenoot mij een bemoedigend knikje. Hij deed nog net niet zijn duim omhoog. Weer binnen en met nieuwe moed bedacht ik dat dit het moment was om misschien toch nog een gesprekje aan te knopen. Mijn buurjongen stond nu eenmaal in zijn onderbroek, dus hij voelde zich allicht wat kwetsbaar. Misschien een goed moment om hem uit te nodigen voor een kopje koffie? Maar het mocht niet baten. Ik wachtte tot hij me zou volgen naar de voordeur, maar in plaats daarvan vervolgde hij zijn weg naar - vermoedelijk - zijn slaapkamer. "Nou, je komt er zelf wel uit hè?" riep hij me nog achterna. En met een lege plantenbak (en lege handen) liep ik naar huis.

Cato Boeschoten

“We willen altijd iets pikants in de kalender”

Praeses Silenus versus Praeses Linque

Goof Classens (21), derdejaars fiscale economie, is voorzitter van OHD Silenus

Aantal actieve leden: 19

Betekenis Silenus: “Het is een satyr, heerser van de feesten, keizer van de drank, en dan nog iets met wijn geloof ik.”

Sanne van Schayk (21), derdejaars Psychology, is voorzitter van MDG Linque (Saurus)

Aantal actieve leden: 32 (“17 zijn er altijd”)

Betekenis Linque: “Mag ik dat vertellen? Nou oké, ons logo is een kroon, met drie linken: met Maastricht, met Saurus en met elkaar.” En dat -que? “Weet ik niet.”

Of Sanne van Schayk een goede roeier is, want bij Saurus? “Nee. Het is ook niet helemaal mijn sport. Ik heb het alleen in het begin gedaan. Wat ik wel doe is dansen, vooral hiphop. Ja, dat vind ik wel sport, ja. Als schaken al een sport is...”

Goof Classens: “Je bent er niet bij gegaan met het idee, ik ga roeien?”

Van Schayk: “Nee, ik ging erbij vanwege de fijne *vibe*. Er is minder hiërarchie, ze voelen zich niet hoger.

Ik was bij een andere vereniging en daar kwam een lid van de senaat aan met zijn limo plus chauffeur. Ik dacht ‘jaja, en dan ben ik het jaar daarop zeker chauffeur.’ Daar had ik dus geen zin in.”

Tegen Classens: “Hebben jullie nooit meegedaan met de DRD?”

Dat is de dispuutenroeidag, bedoeld voor dispuuten buiten Saurus.

Classens: “We hebben ons een keer opgegeven maar niemand wilde ons coachen, haha, ze vonden ons zeker moeilijk. Dus ik heb nog nooit in een boot gezeten.” Maar hij sport wel. En hoe. “Ik train voor de marathon van Rotterdam.”

Dan treft het dat je broodmager bent.

“Ja, ik heb er de goede lichaamsbouw voor.

Hier, kijk...” En hij pakt er een van de kalenders bij die hij deze middag als cadeautje heeft meegenomen, de jaarlijkse Silenuskalender. Classens bladert naar de maand juni en laat lachend de foto zien: vijf *Heeren* in oranje zwembroeken staan in de Maas, een zesde zwembroek zweeft door de lucht, de eigenaar ervan grijpt ernaar. “Kijk, dat ben ik!” Een blote magere knul, de kwetsbare delen net afgedekt door een opgetrokken been. “Nou ja, er was toch niks te zien want het was december, ijsig koud, alles was naar binnen gekropen haha! Het is voor ons zwembadfeest dat we in juni organiseren, *Wet gone wild*. We willen altijd iets pikants in de kalender, er moet iets gebeuren op zo’n foto.”

Zou Van Schayk aan dat soort foto’s meedoen? “Ja, maar niet naakt, een naakte man is toch iets anders dan een naakte vrouw. En stel dat het uitkomt, wat betekent dat voor een baan in de toekomst?”

Dat soort angst zie je tegenwoordig vaker. *Observant* krijgt geregeld verzoekjes om namen uit oude artikelen te schrappen omdat studenten denken dat ze bij sollicitaties last zullen krijgen met bepaalde uitspraken. Die in 99 procent van de gevallen volmaakt onschuldig zijn.

Waarom zijn studenten vaak zo overdreven bang?

Classens: “Ik vind die angst niet nor-

maal hoor. Hier, neem dit van mij nou, ik denk dat iedereen er wel om kan lachen toch? En ik heb foto’s [hij laat er een op zijn telefoon zien met een grote karaf bier aan de mond], daar schaam ik me echt niet voor. Het was een leuke dag toen. Kijk, zoiets laat zien dat je een leven hebt gehad. Ik denk eigenlijk dat het eerder vóór je spreekt dan tegen je.”

Van Schayk: “Ja, dat denk ik ook.”

Wat zeker ook voor Van Schayk zal spreken is het evenement dat haar dispuut op 13 april organiseert voor het goede doel: KWF

kankerbestrijding: “Daar kwamen we op omdat een oud-

lid kanker bleek te hebben en nu wordt behandeld, en iemand anders in het

dispuut haar moeder aan die ziekte heeft verloren. We streven naar

duizend euro.” Ze doen het nu voor de tweede keer, maar vorig

jaar zat er nog geen goed doel aan vast: de Green&Gold

race, naar de kleuren van het dispuut, een wielren- en

tandemtocht. Classens, verbaasd: “Maar

hoe kom je aan zoveel tand-

dem’s?” Van Schayk: “Huren! Of het

racetandems zijn? Wat zijn dat? Dat weet ik niet

hoor. Ik ben er zelf met iemand ooit de Cauberg

mee opgegaan, misschien was dat een racetandem.”

Maar de Cauberg zit voor die groep niet in de tocht, wel

voor de wielrenners. “We hebben nu 80 inschrijvin-

gen, 250 is max vanwege de ruimte in de Saurus kroeg

na afloop. Er komt veel bij kijken hoor, bij zo’n

evenement, van sponsors regelen en het uitzetten

van de routes - 60 en 80 km - tot de veilig-

heid.”

Wat doen jullie aan veiligheid? Helmen verplicht?

“Nee, niet bij de tandems. En bij de racefietsers, die moeten zelf maar kijken.

Moet het?”

Zou ik wel doen. Zeker in de heuvels.

Classens: “Ik zet op de racefiets altijd een helm op.”

Van Schayk: “Oké, ik ga er achteraan. We hebben straks een ver-

gadering, breng ik het meteen in. Maar Saurus kijkt ook mee hoor, die zijn eindverantwoordelijk.”

Wammes Bos

Eerdere afleveringen op www.observantonline.nl
Foto: Joey Roberts

